ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνθυμεῖσθε τὴν κατάβασή του στὸν κῆπο τοῦ μεγάρου τῆς Θούνης. Ὅταν ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό του στὸ σπίτι τοῦ περιφράκτου μετὰ τὴν ἐξωφρενικὴ ἐκείνη ἐκδρομὴ εἶδε πὼς ἡ τρεῖς χιλιάδες σκοῦδα ἔλειπαν καὶ φώναξε : « Πῶς θὰ ζήσω ; »

Ἔπειτα τὸν ἐπῆρε ὁ ὕπνος καὶ κοιμήθηκε τραυλίζοντας : «Θὰ συλλογισθῶ αὔριο...»

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα δὲν ἐσκέφθηκε παρὰ γιὰ τὸν ἔρωτά του καὶ γιὰ τ' ὥμορφο πρόσωπο τῆς Δολόρας. Δὲν βγῆκε καθόλου ἔξω καὶ γι' αὐτὸ ἦταν ὁ μόνος ποὺ δὲν ἐπῆρε χαιμπάρι ἀπὸ τὰ δραματικὰ γεγονότα ποὺ ἔγιναν ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὴν Τουραίνη.

Δὲν ἐσκέπτετο τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατέβῃ πάλι στὸν κῆπο νὰ δῇ τὴ Δολόρα καὶ νὰ τῆς πῇ ὅτι πεθαίνει ἀπὸ ἔρωτα πρὸς αὐτή.

Ἀλλὰ ἡ ἐπιθυμία του αὐτὴ δὲν ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ γιατὶ ἡ κόμησσα δὲν ξαναφάνηκε στὸν κῆπο.

Ἴσως ὁ Φλορεστὰν νὰ τὴν ἐπερίμενε ἐπ' ἀόριστον, ἄν, ἕνα πρωῒ ξυπνῶντας, δὲν ἔνοιωθε στὸν ἑαυτό του μιὰ ἐξαιρετικὴ ἀτονία καὶ σκοτοδίνες. Ξαναπέφτοντας στὸ κρεββάτι του μὲ τὸ πρόσωπό του πλημμυρισμένο ἀπὸ κρῦον ἱδρῶτα, θυμήθηκε ὅτι οἱ τελευταῖες τροφὲς ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ἡ Μαγδαληνὴ εἶχαν ἐξαντληθῇ πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν. Εἶχαν βαστήξει πολλὲς ἡμέρες.

Τί θὰ γινόταν τώρα ; Ἔπρεπε νὰ βρῇ ἕνα τρόπο γιὰ νὰ ζήσῃ ;

Πῆρε λοιπὸν τὸ καπέλλο του, φόρεσε τὸ σπαθί του καὶ ἄφησε τὸ σπίτι του αὐτὸ ὅπου πέρασε τὶς τραγικώτερες βδομάδες τῆς ζωῆς του.

Δὲν ὑπῆρχαν πολλοὶ δρόμοι γιὰ νὰ διαλέξῃ. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ πολλοὶ εὐγενεῖς ξεπεσμένοι κατετάσσοντο ὡς ἀξιωματικοὶ ἐπὶ μισθῷ στὴν ὑπηρεσία κανενὸς μεγάλου ἄρχοντος.

Ἀλλ' ἡ περίστασις ἦταν πολὺ κακὴ γιὰ τὸν Φλορεστάν, γιατὶ οἱ ἄρχοντες λόγῳ τῶν μεγάλων γεγονότων ποὺ συνέβαιναν, ἀντὶ νὰ στρατολογοῦν καινούργιους ἀπέλυαν καὶ τοὺς παληοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας των.

Πουθενὰ λοιπὸν δὲν ἐδέχθησαν τὸν ὑποκόμητα.

Κατὰ τὸ βράδυ μὲ τὴν ψυχὴ θλιμμένη καὶ μὲ τὸ στομάχι ἀδειανὸ ξαναγύρισε στὸ σπίτι τοῦ περιφράκτου τῶν Βερνανδίνων γιὰ νὰ περάσῃ τὴν νύχτα του. Ἀλλά ! καινούργια δυστυχία ! Τὸ κλειδὶ ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει μέσα στὴ κλειδωνιὰ εἶχε γίνει ἄφαντο !... Ποιὸς τὸ εἶχε πάρει ; Τί τὸν ἔνοιαζε τὸ Φλορεστὰν γι' αὐτό... Τὸ σπουδαῖο ἦταν πὼς βρισκόταν ἀναγκασμένος νὰ διανυκτερεύσῃ στὸ ὕπαιθρο...

Κλονιζόμενος ἀπὸ τὴν κούραση κι' ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ὁ πτωχὸς νέος κάθησε σὲ μιὰ πέτρα κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται· ἡ νύχτα εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτῃ, στὸ ἔρημο περίφραχτο. Δυὸ βήματα μακρυὰ ἀπὸ κεῖ ποὺ καθόταν ὁ Φλορεστὰν ἦταν ἡ θέσις ὅπου ὁ δὸν Ραφαὴλ, ἀφοῦ πρῶτα τοῦ κέρδισε τὰ χρήματα στὸ παιγνίδι, τὴ χρυσῆ του ἀλυσσίδα καὶ τὸ ἄλογό του, τοῦ εἶχε φιλοδωρήσει μιὰ καλὴ σπαθιά.

Στὴ θύμησή του, μιὰ σκέψις ἦρθε στὸ μυαλὸ τοῦ Φλορεστάν.

— Ἀλήθεια ! σκέφθηκε ἀμέσως· εἶνε ἀδύνατον αὐτὸς ποὺ μὲ κατάντησε ἔτσι νὰ μοῦ ἀρνηθῇ τὴ βοήθειά του, Ἄς πάω νὰ τὸν βρῶ κι' ἄς τοῦ διηγηθῶ τὰ χάλια μου.

Κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Μπρούντζινου Τέντζερη» ὅπου ἔλπιζε νὰ μάθῃ τὴ διεύθυνση τοῦ δὸν Ραφαὴλ.

Ὅταν ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο ἦτο ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. Ἐντελῶς βέβαιος ὅτι ὁ παληός του ἀντίπαλος σὰν εὐγενὴς ποὺ εἶταν θὰ τὸν συνέδραμε στὴν πρώτη του παράκληση, ὁ Φλορεστὰν ἀσχολήθηκε πρῶτα-πρῶτα μὲ τὸ πιὸ κατεπεῖγον ζήτημα. Ἔκατσε κ' ἔφαγε.

Ὕστερα, ἀφοῦ χόρτασε καλά, ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὸν Δὸν Ραφαήλ. Μὰ ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔλαβε εἶταν κεραυνὸς γι' αὐτόν.

Ὁ λοχαγὸς δὸν Ραφαὴλ εἶχε φύγει μὲ ἄδεια γιὰ τὴν Ἱσπανία καὶ δὲν εἴξευρε κανεὶς, πότε ἀκριβῶς θὰ γυρίσῃ.

Ὡστόσο ὁ Φλορεστὰν στηριζόμενος στὴν ἐμφανισή του, ζήτησε κρεββάτι ἀπὸ τὸν ξενοδόχο καὶ κοιμήθηκε.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἀφοῦ εἶπε στὸν Κοχεφὲρ ὅτι θὰ μείνῃ γιὰ λίγο καιρὸ στὸ ξενοδοχεῖο του, ξανάρχισε τὰ διαβήματά του στοὺς ἄρχοντας τῆς πόλεως γιὰ νὰ τὸν προσλάβουν στὴν ὑπηρεσία τους. Ἔτσι περνοῦσε τὸν καιρό του, ὡς ὅτου μετὰ δέκα πέντε ἡμέρες ὁ ξενοδόχος τοῦ παρουσίασε ἕναν ἀρκετὰ σεβαστὸ λογαριασμό. Ὁ Φλορεστὰν χλωμὸς σὰν τὸ κερὶ τὸν παρακάλεσε νὰ περιμένῃ.

— Τί νὰ περιμένει ὅμως ;... ἔλεγε μέσα του κι' ὁ ἴδιος.

Κ' ἐπειδὴ ὁπωσδήποτε ἔπρεπε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν ἀπελπιστικὴ αὐτὴ κατάσταση, ἀπεφάσισε στὸ τέλος νὰ γράψῃ στὸν πατέρα του.

Τοῦ παρουσιάστηκε μάλιστα καὶ μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία γιὰ νὰ παραδώσει τὸ γράμμα του σὲ χέρια ἀσφαλῆ. Μεταξὺ τῶν ταξειδιωτῶν ποὺ ἔμεναν στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Μπρούντζινου Τέντζερη» εἶταν κι' ἕνας ἔντιμος ἔμπορος πανιῶν, ὁ ὁποῖος γιὰ τὶς δουλειές του θὰ πήγαινε στὸ Παρίσι, περνῶντας ἀπὸ τὸ Σουασσόν. Τὸν παρεκάλεσε λοιπὸν νὰ δώσῃ τὸ γράμμα του στὸν πατέρα του κ' ἐκεῖνος τοῦ ὑπεσχέθηκε ὅτι θὰ ἔφερνε ἀπάντησι σὲ τρεῖς βδομάδες.

Ὁ Φλορεστὰν ξαναγύρισε στὸ σπίτι του.

Ὅταν ἔφυγε ὁ ἔμπορος μὲ τὸ γράμμα, ὁ Φλορεστὰν ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του πιὸ ἥσυχο. Φανταζόταν ὅτι ὁ πατέρας του παρ' ὅλη τὴ φτώχεια του θὰ εὕρισκε ἕναν τρόπο γιὰ νὰ στείλῃ τὰ χρήματα ποὺ χρειαζόταν καὶ νὰ μὴν ντροπιαστῇ ἔτσι τὸ ὄνομά του.

Ἀφοῦ λοιπὸν κανόνισε τὸ ζήτημα αὐτό, ὁ Φλορεστὰν δὲν ἀνησυχοῦσε πιὰ γιὰ τὴν πίστωση τοῦ ξενοδοχείου του ποὺ κάθε μέρα μεγάλωνε καὶ παρεδόθη πάλι στὶς ἐρωτικές του χίμαιρες. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ τριγύριζε γύρω ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ ἄρχοντος τῆς Θούνης καὶ παραμόνευε μή τυχὸν καὶ βγῇ ἡ κόμησσα ἔξω.

Μόνο τρεῖς φορὲς εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ τὴ δῇ μέσα στὸ φορεῖο, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ἀκολουθία της.

Οἱ σύντομες αὐτὲς ὀπτασίες μεγάλωσαν ὡστόσο τὸ πάθος τοῦ Φλορεστάν.

Τὴν ὡρισμένη μέρα ὁ ἔμπορος τῶν ὑφασμάτων, ἀκριβὴς σὰν ἡμερολόγιο, ξαναφάνηκε στὸ ξενοδοχεῖο, μὰ μόλις ὁ Φλορεστὰν τὸν ἀντίκρυσε κατάλαβε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του ὅτι εἶχε δυσάρεστα νέα νὰ τοῦ ἀναγγείλει. Καὶ πράγματι ὁ καλὸς ἔμπορος τοῦ ἐπέστρεψε ἀνέπαφο τὸ γράμμα καὶ μὲ πολλὲς περιστροφὲς προσπάθησε νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια. Ὀχτὼ μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Φλορεστὰν γιὰ τὴν Τουραίνην ὁ γέρος κόμης ντὲ Μορλὰκ εἶχε πεθάνει καὶ ὁ μοναδικὸς πιστὸς ὑπηρέτης του τὸν εἶχε ἀκολουθήσει στὸν τάφο.

VIII

Πῶς ὁ Φλορεστὰν συνάντησε ἕνα ἄγνωστο φίλο του.

Ἡ θλίψις τοῦ Φλορεστὰν γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του παρ' ὅλες τὶς ψυχρὲς σχέσεις ποὺ εἶχε μαζί του ἦταν μεγάλη. Τώρα πιὰ κανένας ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρχε στὸν κόσμο ποὺ νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν.

Ἔτσι τουλάχιστο νόμιζε ὁ Φλορεστάν, ἀλλὰ ἦταν γελασμένος.

Λέμε δυστυχῶς γιατὶ ὑπῆρχε ἕνας ἄνθρωπος, ἀόρατος ποὺ κρυβόταν πάντοτε καὶ ὁ ὁποῖος ἐνδιαφερόταν ἐξαιρετικὰ γι' αὐτόν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν παρακολουθοῦσε παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ κατεσκόπευε καὶ τὶς πιὸ ἀσήμαντες κινήσεις του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ δὸν Διέγος Διάζ.

Δυὸ ἦταν οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ἐνδιεφέρετο τόσο γιὰ τὸ Φλορεστάν. Πρῶτο γιατὶ εἶχε ἀντιληφθῇ τὸ πάθος του, πρὸς τὴ Δολόρα καὶ δεύτερο ὁ Φλορεστὰν ἦταν ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ Γοδεφρίδου.

Ἀπὸ τότε ποὺ τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ ἡ ζωὴ τοῦ Φλορεστὰν τοῦ ἦταν πολύτιμη.

Ὁ Φλορεστὰν ὅμως δὲν εἶχε κἄν ἰδέα ἀπὸ τὰ σχέδια τοῦ δὸν Διάζ, τὸν ὁποῖο κόντευε νὰ ξεχάσῃ ὅλως διόλου.

Ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του τὸν εἶχε βυθίσει σὲ νέα καὶ μεγάλη ἀμηχανία.

Ὅταν ἡ πρώτη του θλίψη ἐπέρασε, φώναξε τὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ εἶπε καθαρὰ τὴν πραγματική του κατάσταση.

— Δόστε μου μιὰ προθεσμία γιὰ νὰ σᾶς πληρώσω, τοῦ εἶπε. Σὲ λίγο θὰ βρῶ καμμιὰ ὑπηρεσία ἢ θὰ γυρίσῃ ὁ δὸν Ραφαὴλ ἀπὸ τὸ ταξείδιο. Ὅτι δήποτε ὅμως καὶ ἄν συμβῇ σᾶς δίνω τὸ λόγο μου ὡς εὐπατρίδης ὅτι θὰ σᾶς πληρώσω.

Ὁ κὺρ Κοχεφὲρ θὰ ἤθελε πάλι νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὅτι ἕνας εὐπατρίδης δὲν καταλύει σ' ἕνα ξενοδοχεῖο χωρὶς πεντάρα ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ δὸν Ραφαὴλ τὸν ἐσυγκράτησε.

Μὰ οἱ βδομάδες περνοῦσαν καὶ ὁ δὸν Ραφαὴλ δὲ φαινότανε. Κάθε βράδυ ὁ κὺρ Κοχεφὲρ κι' ὁ Φλορεστὰν λογομαχοῦσαν καὶ στὸ τέλος οἱ σχέσεις τους ἔφθασαν σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ὁ κάπηλος ἀπὸ φόβο μὴν τοῦ τὸ σκάσει ὁ χρεοφειλέτης του τὸν ἐκλείδωσε στὴν κάμαρή του κι' ἔπαυσε νὰ τοῦ δίνῃ τροφή.

Εἴδαμε δὲ πὼς χάρις στὴν μυστηριώδη ἐπέμβαση, τοῦ γέρου εὐγενοῦς ἐλευθερώθηκε, ὁ Φλορεστάν.

Ὁ ὑποκόμης χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τῶν διαθέσεων τοῦ πιστοτοῦ του, ἔφυγε ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο ἀνοίγοντας τὸ βῆμά του.

Ἦταν ἐκνευρισμένος, ἀπηυδυσμένος ἀπὸ τοὺς ἀλλεπαλλήλους ἐξευτελισμοὺς ποὺ τοῦ κατάφερε ἡ δυστυχία.

Ἀποφάσισε νὰ δώσῃ ἕνα ὁριστικὸ τέλος σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση. Θὰ ἔκανε τὸ τελευταῖο του διάβημα καὶ θὰ προσέφερε τὸ ξίφος του στὸν μόνον εὐπατρίδη στὸν ὁποῖο δὲν τὸ εἶχε προσφέρει στὸν κόμητα τῆς Θούνης.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν τοῦ ἐρχόταν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ μυαλὸ τοῦ Φλορεστάν, πολλὲς φορὲς προηγουμένως τὴν εἶχε συλλογισθεῖ, ἀλλὰ καὶ ἄλλες τόσες τὴν εἶχε ἀπορρίψει μὲ ὀργή.

Νὰ ζῇ κάτω ἀπ' τὸ ἴδιο σπίτι μὲ τὴ Δολόρα, νὰ τὴν βλέπῃ κάθε ὥρα, ν' ἀκούῃ τὴ φωνή της, νὰναπνέῃ τὸν ἴδιο ἀέρα μ' αὐτήν... ὅλ' αὐτὰ βέβαια ἀποτελοῦσαν γι' αὐτὸν τὸ γοητευτικώτερο τῶν ὀνείρων... Μ' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ περιφάνειά του ἀντιστεκότανε.

(Ἀκολουθεῖ)